

Η πάλη ενάντια στους λογισμούς

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Μητροπλίτη Anthony Bloom

Δεν αρκεί να μετανιώνουμε για τις ατέλειωτες αμαρτίες μας• δεν αρκεί να θέτουμε ερωτήματα καθαρά ηθικής τάξης: «συμπεριφέρομαι καλά ή αντίθετα συμπεριφέρομαι άσχημα;». Το θέμα είναι να γνωρίζω τί είδους άνθρωπος είμαι. Θεωρώ ότι είμαι ανθρώπινο ον• είμαι ικανοποιημένος που δείχνω σεβασμό στην ορθόδοξη χριστιανική μου ιδιότητα• είμαι ικανοποιημένος που αποδεικνύομαι άξιος γιός, κόρη, σύζυγος ή γυναίκα, μνηστήρας ή μνηστή, πατέρας ή μητέρα• είμαι ικανοποιημένος που αποδεικνύομαι άξιος φίλος, συνάδελφος ή συνεταίρος στη δουλειά• όμως, σε τελευταία ανάλυση, ποιος είμαι; Ποιό είναι το αυθεντικό μου κομμάτι και ποιό το επίπλαστο; Μέχρι ποιό σημείο προσπαθώ να φαίνομαι αντί απλά να είμαι;

Όταν, αργά ή γρήγορα, μας εγκαταλείψουν οι δυνάμεις, που μας επέτρεπαν να φτιάξουμε φράγμα προστατευτικό απέναντι στις αναμνήσεις, θα βρεθούμε αντιμέτωποι με το παρελθόν μας, το μακρινό ή το πρόσφατο, και θα μας είναι σκληρό να συμφιλιωθούμε μαζί του. Εξοπλιζόμενοι όμως με θάρρος και αποφασιστικότητα, θα μπορέσουμε να φτάσουμε στο τέρμα, με τέτοιο τρόπο ώστε όχι μόνο ο επιφανειακός εαυτός μας αλλά και ο εσώτερος να μεταμορφωθούν.

Επιτρέψτε μου ακόμα μια λέξη σχετικά με τούτη την κατάσταση της κόπωσης, τόσο της εξωτερικής όσο και της εσωτερικής του σώματος, αλλά και της ψυχής, που γίνεται μόνιμη με το πέρασμα των χρόνων και την εξέλιξη της ζωής σε οποιαδήποτε ηλικία.

Κάποιες φορές μας λείπουν οι δυνάμεις που χρειάζονται για να συγκεντρώσουμε το

νου μας στη προσευχή. Θέλουμε να προσευχηθούμε αλλά νιώθουμε πολύ αδύναμοι. Η καρδιά μας βασανίζεται κι όμως ο νους μας διστάζει. Σκεφτείτε μία ήρεμη λίμνη πάνω από την οποία φυσάει ένα ελαφρό αεράκι: όλη η επιφάνειά της κυματίζει και δεν αντανακλά ούτε τον ουρανό ούτε τη γη• στο βάθος της πάλι παραμένει ήρεμη, χωρίς να την έχει προσβάλει ο άνεμος. Συχνά μοιάζουμε με τη λίμνη, στο βάθος μας είμαστε διαυγείς και γαλήνιοι, στην επιφάνεια όμως έχει ξεσπάσει τέτοιο μπουρίνι που δεν υπάρχει τρόπος να μαζέψουμε τους λογισμούς και τα αισθήματά μας. Και τότε τί κάνουμε;

Να μία συμβουλή που μου έδωσε στο παρελθόν ο πνευματικός μου πατέρας για το ζήτημα αυτό, και για την οποία του είμαι βαθιά ευγνώμων. Με συμβούλεψε να κάνω πέντε βαθιές μετάνοιες, πριν ξαπλώσω. Το ζήτημα βεβαίως δεν είναι στον αριθμό των μετаноιών, ούτε στο αν πρέπει να τις κάνω ή όχι, αλλά στο να βρεθώ ενώπιον του Θεού, και να ταπεινωθώ μπροστά Του -«εν πνεύματι και αληθεία», «εξ όλης της ψυχής μου»- και να πω: Κύριε! με τις προσευχές εκείνων που με αγαπούν, σώσε με και προστάτευσέ με. «Στη συνέχεια», μου έλεγε ο πατήρ Αθανάσιος, «πέσε στο κρεβάτι, άφησε ελεύθερο το νου σου και θυμήσου όλα τα πρόσωπα των οποίων η μορφή ξεπροβάλλει στη μνήμη σου -όλους όσοι σε αγαπούν».

Έχουμε όλοι μας ανθρώπους που μας αγαπούν, ανθρώπους που θέλουν τούτη τη στιγμή στη γη το καλό μας αληθινά και τίμια, ανθρώπους που ονειρεύονται να μας δουν να εξελισσόμαστε, να αυξάνουμε στο πλήρες μέτρο του προορισμού μας ως άνθρωποι και ως χριστιανοί. Και κάθε φορά που φέρνουμε στη μνήμη μας το όνομα και την εικόνα ενός τέτοιου προσώπου, ας δοξολογούμε τον Θεό που υπάρχει στη γη ή τον ουρανό κάποιος σαν κι αυτόν, και ας Του ζητούμε να τον ευλογεί για την αγάπη του. Ας μαζεύουμε λοιπόν τις αναμνήσεις, χωρίς να ανασκαλίζουμε τη μνήμη, αφήνοντας τις εικόνες να αναδύονται ελεύθερα. Θα εμφανιστούν τότε οι άνθρωποι, του περιβάλλοντός μας, οι γονείς μας, όσοι συναντήθηκαν μαζί μας στο παρελθόν και μας αγάπησαν με μία γνήσια αγάπη. Ύστερα, ίσως εμφανιστούν οι άγιοι που έχουμε δίπλα στη καρδιά μας, οι άγιοι που μνημονεύουμε συχνά και που ευλαβούμαστε ιδιαίτερα• θα εμφανιστούν κάτω από τελείως διαφορετική οπτική, χωρίς κανένα σημείο «αντικειμενικότητας», και θα δημιουργήσουν προσωπική σχέση μαζί μας• δεν θα το κάνουν επειδή τους αγαπάμε, τους σεβόμαστε, τους θαυμάζουμε, αλλά γιατί θα μας ήταν εντελώς αδύνατο να πράξουμε οτιδήποτε, αν εκείνοι δεν έστρεφαν το πρόσωπό τους προς το μέρος μας, αν η αγάπη τους, η φροντίδα τους και το ενδιαφέρον τους για μας δεν ξεσήκωναν την καρδιά μας... Ο καθένας μας είναι σε θέση να θυμηθεί τον Νικόλαο τον Θαυματουργό, τον Σεραφείμ του Σάρωφ ή άλλους αγίους. Ο καθένας μας φέρει το όνομα ενός αγίου και επομένως έχει αναπτύξει σύνδεσμο με αυτό τον άγιο ή αυτή την αγία, για πάντα -από την ώρα του Βαπτίσματος μας-, ο άγιος ή, η αγία προσεύχεται για μας, μας σκέπτεται, μας περιβάλλει, με την αγάπη του, μια αγάπη που πολύ σπάνια

μπορούμε να βρούμε στη γη. Τελικά, ενδεχομένως και άλλοι άγιοι να εμφανιστούν: άγιοι που ενδέχεται να έχουμε διαβάσει το βίο τους ή να έχουμε ακούσει να μιλούν γι' αυτούς. Η εικόνα τους θα μας έκανε εντύπωση, θα έμπαιναν στη ζωή μας και με συγκεκριμένο τρόπο θα τη μεταμόρφωναν.

Μετά από αυτά κοιμόμαστε με τη συνοδεία των αγίων και στην κορυφή αυτής της σύναξης των αγίων βρίσκονται η Θεοτόκος και ο ζωντανός Θεός. Τότε θα εκπληρωθεί σε μας ο λόγος της Παλαιάς Διαθήκης «Εγώ καθεύδω. και η καρδιά μου αγρυπνεί» (Ώσμα Ασμάτων 5, 2)• αυτή η καρδιά είναι ζωντανή. Η συνείδησή μου βρίσκεται σε ύπνωση, η καρδιά μου όμως γρηγορεί σε κοινωνία αγάπης με τον κόσμο των ζώντων και με τον κόσμο των κεκοιμημένων, για τους οποίους τίποτε δεν υπάρχει έξω από την αγάπη και οι οποίοι μας αγαπούν όλους με μίαν αγάπη ανεξάντλητη και αδαπάνητη.

Όλος ο κόσμος είναι δυνατόν να το κάνει αυτό. Όλος ο κόσμος είναι δυνατόν να πει: «Κύριε, με τις προσευχές εκείνων που με αγαπούν, σώσε με και φύλαξέ με». Και ο καθένας μπορεί ν' ανοιχτεί στη μνήμη της αγάπης, που κατέστησε δυνατή τούτη τη ζωή. Όσα κι αν είναι τα χρόνια που βαραίνουν στους ώμους μας, όση κι αν είναι η εξάντληση από την κόπωση ή την αρρώστια, όση κι αν είναι η διάχυση του νου μας και η αποδιοργάνωση της κακής κατάστασης των νεύρων μας, αυτός ο τρόπος του ύπνου παραμένει πάντοτε δυνατός.

(Από το βιβλίο «Το μυστήριο της ίασης», εκδ. Εν πλω)

Πηγή: isagiastriados.com